

ОРГАН НА УЧАЩИТЕ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТЕ ГИМНАЗИИ — САМОКОВ.

Главен редактор:
Васил А. РадевРЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ:
Недялка Константинова, Наля Будурова, Радка Манева, Димитър Григоров,
Асен Николов, Цветко Попов.Администратор:
Георги Тодоров

Годишно течеие десет броя — Абонамент 25 лева. — Излиза месечно.

В. А. РАДЕВ.

НОВАТА НИ ПРОГРАМА.

Едновременно с реформата на учебното дяло изобщо, правителството е удовлетворило молбата на нашата училищна власт да превърне училищата ни в един вид средни американски такива. Същественият промени за тая цел се състоят в следното:

Прогимназията, която съществуваше до сега, ще бъде закрыта (почнато е вече закрыването ѝ), понеже за малките ученици пансионският живот се указва не твърде добър и главно неудобен. Ще останат само горните пет класа, тия които отговарят вобщо на гимназиалните. В първите три от тях на учениците ще се дава по-общо образование — математика, литература, английски език. Предметите, които ще се изучават тук, ще бъдат сравнително *малко* — по 5-6 в клас в замяна на увеличение на часовете за всеки един от тях. В последните два класа ще се дава право на избор в две насоки: едни ще изучават *математически* отдел — математика, физика, химия, астрономия и други от този род, а други *литературен* — литература, езици, философия, социални науки и др. т. Първите ще се подготвят за университет по инженерство, математика, медицина и пр., а вторите — по литература, право, социални науки и др.

Числото на предметите, които ще се изучават на английски език, както в първите три класа, тъй и в последните два, не ще бъде по-голямо от половината от всички изучавани предмети. С това се цели учениците да усвоят

добре английският език, но и да не забравят матерния си — българският.

Всичко до тук е достатъчно да разберем доста добре реформите, които се правят в програмата на училищата ни. Моята цел с тяхното кратко изяснение тук не е само да задоволя едно любопитство: като ученик в тия училища, като такъв, който ги обича и цени, аз искам за тия нови реформи да кажа своето скромно мнение, което, уверен съм, не ще много да се различава от това на кой да е друг ученик — защото известно е, че ние учениците, имаме еднаква психология. Значи, аз ще се потрудя да изнеса изобщо *ученичкото мнение* по въпросните реформи.

Досегашните гимназии — такива каквито бяха и нашите училища — никой не може да отрече, имаха големи дефекти. Те изкарваха (и ако не се обърне внимание — думата е изобщо за гимназиите — ще изкарват) в живота *недоделени* и неопитни младежи, на които през най-хубавите дни от живота им са пълнили мозъците с всевъзможни потребни и непотребни науки, през най-хубавата част от живота им са ги превръщали на безчовешки машини, които са поглъщали само сухи формули и всекакви теореми, обръщали са вниманието им само към една цел — изкарване хубави бележки (които пак у болшинството израждат в „спасителни тройки“). След всичко това никак не е чудно занемарването на тая неприятна, отекчителна работа, съвсем обик-

новено е по улицата да се разхождат на групи на групи ученици, а много естествено е ония, що имат вече на ръка удостоверението за таква *дванадесетгодишно* учение да се питат: „А сега на къде?“. Да, на къде? — В университета е слаб, защото в който и факултет да отиде няма основа — в гимназията е учил много неща, но нито едно основно; учител или чиновник да стане — същата работа: механичното усвояване, зазубряването в гимназията му пречи сега в всичко и той не успява, изгубва се; занаят да захване — късно е, па и не се унижава.

Виждайки в новата реформа на учебната ни програма отстъпка именно в тия слаби фронтони на гимназията — несистематичното предаване на безброй много предмети и необръщане особено внимание на никой от тях, гибелното предразполагане към отпускане и незаинтересованост — а от тук и само механично зазубряване — към изучаваните предмети от ученика, защото не ги обича или няма желание да работи с (някои) тях, па не му се дава възможност да учи усърдно само онова, което сам обича, — ние, американските възпитаници с радост одобряваме казаните вече реформи в училищата ни.

Чрез по общото преподаване в първите

три класа на гимназията ни *по-малко* предмети с повече свободно време, ние ще можем *по-основно* да усвоим преподаваното, та да не се страхуваме за своето бъдеще. За това последното особено ни радва по-широкото, по-основното застъпване на английския език, който всеки ученик ще може добре да изучи. Това едно — второ, чрез разделението в последните два класа се дава възможност на всички да изучават онова, което ги интересува (следва, че те и по-добре ще го разучат) та ония, които имат възможност да продължават в университет да са по-готови, а ония, които няма да сторят това, да не съжбяват за напразно изгубено време по неинтересни за тях предмети, а да са готови, като такива учили се с интерес, да се захванат за всяка работа и най-умело да използват знанията си.

Това са те, малките наши нововъведения. Ние не губим надежда, че след тяхното пълно прокарване ще дойдат и други — по-съществени и належащи: ще дойде премахването на гибелните за ученика *бележки*, ще дойде изхвърлянето на в нищо непотребната *матура* и т. н. — но сега за сега нека с радост се заемем да помогнем за турянето в сила и на тия нововъведения и възторжно да администрираме *новите си американски училища*.

ЕДИН НЕУМОРИМ ДЕЕЦ.

Едно от най-светлите имена из историята на нашето училище е безспорно и това на сажршилия миналата година ученик Христо Янев. Притежавайки запас от неизчерпаема енергия, в неколкото години, които той преживе в нашия пансион, успе да се издигне до завидната участ да бъде причина и да застане начело на всяко важно, крупно събитие в училището. Беше председател на

старото литературно д-во „Развитие“, на Възд. дружина в училищата и първият главен редактор на вестника ни. Ценейки всичкия му труд, който той положи за всички тия дела и особено за „Рилски шепот“, новата редакция на последния му изказва публично своята и тая на всички съзнателни ученици в А. С. В. благодарност.

ЛЮБЛЯНА.

ПРИВЕЧЕР.

С вжрвав пот от усилена вседневна работа, сълзичето клони на запад. За сетен път през тоя ден, то хвърля червено пурпурните си зари и бига, секаш за винаги да се скрие. Тъмно-олювен облак плахо наднича забулен в своя вуал, като морен пътник тихо отминава. Вятра тихо нашепва на полусиротелите дървета за неспалаваните сълзи в мрачната природа.

Унесен в мрачни мисли, безмълвно седи той на хубавата малка пейка сред двора, обичана с зелен бръшлян, който като венец над мъртвец, се увива около бледото му лице, по което властно царува дъха скръб и черна мъка.

Близкото изворче тихо ржмоли и сладко разказва дивна легенда за отдавна угаснали мечти.

Месецът усмихнат, бързо се качва по синия небосвод.

Той все така мълчалив и мрачен седи, подпирайки увисналата си глава с изнеможелите си ръце.

— Бате, тихо прозвуча мила детски глас.

Той се сепна за миг и по бледите му устни неволна усмивка се яви, когато виде любимото си братче. Главата му пак увисна на изнеможелата гръд. В развълнуваната му душа цареше мрак.

— Бате, още веднаж прозвуча мила детски глас, който незабележано се сле със сладкия глас на близкото изворче.

Той пак не обърна внимание на малкото дете, което се беше вече доближило до него и мило го галеше с невинните си детски ръчички по бледото и студено лице.

— Кажй бате, защо си не дойде мама, промълви пет годишното сираче. Колко време стана, а нея все я няма. Ючовата майка си е тука, а моята... защо я няма?

Малкото дете наскръбено, гледаше посърналия си брат, от хлътналите очи на когото се ронеха горещи сълзи, които мокреха студените му бузи.

— Мама е горе на небето — разтреперано и задавено отвърна той. Силна вжздишка се откърти от изнеможелата гръд. Още един въпрос, и порой

сълзи биха рухнали. Малкото дете все така тъжно и въпросително гледаше брата си. Изведнъж то се хвърли в обятията му. Лек писък на невинен детски плач се разнесе, като предсмъртен химн и за миг се погълна от бурното ехо на природната музика. Тихо, мило, галливо отвори ангелските си очи, оржсени от кристалните сълзи и еднам чуто прошегна:

— Все при теб ще си стоя, докато си дойде мама...

Едвам девет дни бяха минали отвато майка им беше съпроводена до вечното ѝ жилище — студения гроб, който сатаниския се извотеше над отчаените писъци в ридания, които за миг нарушаваха зловецата оловна тишина. Погребалното ехо на влпалото разливаше безжалостно своя металически звън — плач за изгубен зелен живот.

Но всичко отмина. Всичко, което за момент беше станало изчезна и остана само високо натрупана черна прах, а над нея стърчеше дясчен кръст.

Рано сутрин, по кално мудар път, аз виждам две майчини рожби с пише вода, китка посърнали цвѣта и две воценици, да крачат полѣка към майчиното си жилище. Тихо нивнат погледа си в черната прах, остават цвѣтето на надгробния кръст, паят воцениците, разливат водата по прѣсния гроб, който жадно поглѣща бистрите калци и с притаен дѣх копнеят да ажрият прѣкрасния ѝ образ, но уви... грачене на гарван се чува и само зловец глас на кукумявка, откоде свѣла гнездо под полусрутѣната гробарѣна вжщурѣка.

Аз всеки ден ги виждам истинно и скръчно да воленичат прѣд студения майчин гроб, слушайки страниния шепот на есенния вятър, който саваш им мжлви: майка ти е на небето... А те тихо мжлват: сълза майко, прости!..

Л. МОРЕН.

на Вѣта

Ти помниш словата
в безлунната нощ!
И морна, над мене
в забвение склонила
страдално лице —
изгубила мош!..
Ти плачеш в скръбта си
и пак си унила!

Ти помниш, — в тжмата
невидим злорад,
предвестник злокобен,
с глух пѣдем прорече:
„Нек скръб се загнезди
в сжрдца ти, и хлад!“
И мрака в миг странен,
глух тжтен проече...

Ти помниш! — Луната
безмжлано пропжди
помрака всреднощни. —
Сребристи вжлни
плачевно заливат
разтлени ти кждри —
и трепкат немощни,
бездушни звезди!

БОЯН ЗИМИТРОВ

ВИДЕЖИЯ

2. ВЕЧНАТА

и МЕЛАНХОЛИЯ.

В далечна страна, под скърбната сянка на плачуши вјрби, аз знам самотен гроб, с цвфтящи тјжни хризантеми и мряморен стјлб, изпјстрен с старинни писмена.

И никой не знаеше, чий бе тоя гроб.

И никой не можеше да разгадае, шо бе писано на надгробниј камјк.

Но мина нечакано незнаен прашен друмник от далечни страни.

А той знаеше тайната на древни писмена.

И той разбра.

И той разгада писмото шо бе врезано в мрамора.

А ето шо разбра той:

„Знай Радиона, тук лежи развенчана любовта ни свидна.

А над гробјт ѝ сал бледи хризантеми ше цвфтят.

И над гробјт ѝ сал плачуши вјрби ше свеждат тјжни вейки.

А през кјсна доба, бледа луна в притома, безмјлвно ше скјрби за нашата чудна неземна любов!“

Аз знам в далечна страна, дето разруха вечно пари, самотен гроб сјс снешнали тјжни хризантеми и плачуши вјрби, шо шепнат невнятно тјмната легенда за смјртта на любовта.

Афхилда, Афхилда! . . .

— Аз сјм! Цял свят славослови. Всичко е сложено пред безумно бялите ми нозе. Всичко! Но всичко земно малко е за мен!

Любов,
Живот
И смјрт.

А ний летим пак шеметно в'сини . . . летим! . . .

Но о, всесилна тјмна скјрб кјде? . . . Ето, вјзлазя бавно над смјртни долини бледа мјртва красота и зове властно.

— О, Афхилда бягай в неведоми юдоли, изчезни!

— Аз, вечно прекрасната Афхилда, живях крјз вековете. Живях и радвах се на нежни утрини и тјжех през кјсни нощи. Защо да бягам? Цял свят е пред нозете ми, от кого ше се убоя? . . .

— Вјзлазя властно и сее смјрт! О, горко ти, горда Афхилда! . . .

— Аз, безсмјртната, всевластна Афхилда сјм на твјрдото ложе на смјртта. Ах, кой ше ме погребете? . . .

. . . Но всеу!

3. ЛЕС.

Огромен отровен лес
Прилепи несетно плетјт и тјмната плащеница на ношта.

Проклятие и стон странно звучат крјз загадачен лес.

Но . . . Защо сјм? . . .

Лесјт таинствено шепти.

Над него огромна черна сянка размахва злокобно криле на призрачно сјмнение . . .

О, отровен, загадачен лес на мисјлта!

Лесјт се изтихом вјлнува.

Лесјт крјз сјни изтихом бјлнува.

И крјз сјна той зјрва сјнна синева.

Раздират се незрими завеси!

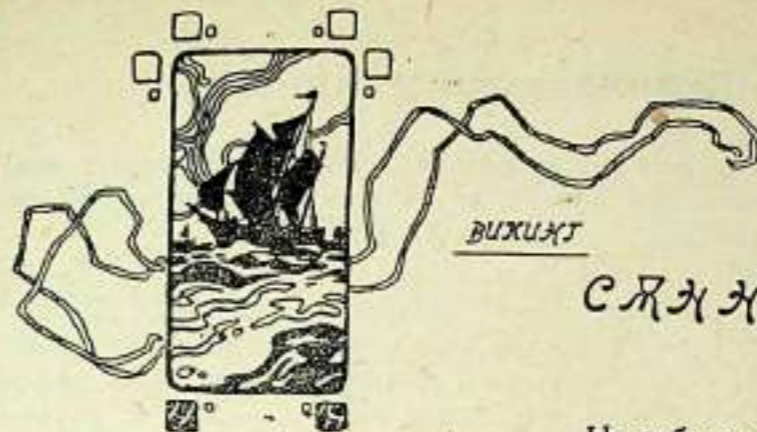
Ликувајте!

Зашото дојде час и окото, втреченото јдно око зјрна светлина.

Ликувајте!

Но ето: — Огромна черна сянка размахва злокобно криле на призрачно сјмнение . . .

И само стон и само мрак над кјрвав лес! . . .

СЈННА БАЛАДА.

I.

На забравена, чужда страна,
При сјнни, заспали води
Стоехме унесени двама сами,
Притиснати в сјнна забрава . . .

А вјлна на вјлната — царствена лунна позлата —
несетно реди:
Забрава над брег и страни, забрава от прах и вјлни
ше цари; —

Уморена и бледа луната ше отмине
И в своя мјртв замјк навеки ше погине . . .

И морето, през сјнния звјн на заветния сјни,
Навеки заспало под лунния блесјк,
На безсјнната тиха луна,
Разказваше тихо, с тјгата на сјнния плесјк,
Легенда за чудна страна, за разлюбена мјртва
луна.

Над страна и вода, и над посипани с прах времена
Забрава ше мине и царствена лунна позлата; —
И мјртва луна, над заспала вода, ше вјзвести
Че вода и страна навеки в забрава ше спи.
. . . Там разлюбена, мјртва луна
Вјзлиза над рухнали в сјни времена.

II.

Забрави, забрави, разкјдрена малка царице,
И морно сјрце положи
На вјзпламнали, болни гјрди.
И през сјнната морска забрава
Забрави разкјдрена малка царице,
Как вјлна на вјлната разправа
И лунния лик вјзвести —
Прощалния звјн вјзвјни —
Че над безумно погребани дни
Се свожда забрава от златни вјлни;
Разкјдрена малка царице — прости!

Н. К.

За математиката в девическото училище.

Нужно ли е да се учи математика в една девическа гимназия? Това е въпроса, който особено много занимаваше учениците през последните години. И ето най-после започваме една нова учебна година без математика: учениците от седми и осми класове избраха повече от предметите, които изучават и само малко взеха математическите (алгебра, геометрия, физика и пр.), а другите — литературни.

Какъв ще бъде резултата от тази програма не се знае още, понеже срока не е свършен, но ако се суди от интереса, с който учениците са почнали уроците си, с положителност може да се твърди, че той ще бъде отличен. Сега няма този обикновен страх от математиката, защото нея изучават само ония, които я обичат — следователно учат я с интерес. Факта, че те оставят сама да решиш що да учиш, ти дава някакво желание да работиш колкото може повече, а най-важното — никога да не роптаеш, защото ти сама си избрала това.

Веднаж влизам в „Бомуната“, където тая година живеят седми и осми класове. Първото нещо, което ми направи най-силно впечатление, беше това, че беше много тихо и всички момичета учеха сериозно. Когато попитах някои от тях, какво учат — отговориха ми: „Philosophy“ и изведнага добавиха: „А, не знаете, колко е интересно: ние не оставяме този предмет настрана, дори не сме уверени, че го знаем толкова хубаво, колкото е възможно.“ — „А няма ли учите всичките предмети така?“ ги попитах заинтересована от отговора им. Да, учим всичко, но особено обичаме това, което

сами сме си избрали, и тъй като Philosophy е по наше желание, то я учим три пъти повече, отколкото ако ни беше наложена“.

Други две решаваха задачи. Когато ги попитах обичат ли математика — те отговориха: „Разбира се — ние сме избрали този предмет, защото чувствуваме влечение към него. Друга година скъсем не беше така: тя ни беше напратена, та ние никак не решавахме толкова задачи, колкото сега — а това е, защото сами искахме да учим математика, та всичко ни изглежда интересно и ние с охота работим и над най-сложните задачи“.

— Чудно нещо наистина момаслих си аз — и защо е нужно да учат математика някои, които нищо не разбират от нея? Нека да бъде за тези, които я обичат и които после ще продължат с нея в университета, а другите защо да губят времето си с нещо, които няма да ги ползуват! Достатъчно е до шести клас да се изучава математика, за да не бъде скъсем невеж човек, но по-нататък, когато дойде висша математика — нужно ли е да се учи от всички, които могат и не могат да я разбират?

Не е ли по добре за едно момиче, което скоро ще влезе в живота да знае нещо по-полезно, отколкото такива, от които и следа няма да остане в умът ѝ.

Изпълнена с такива мисли, аз погледнах още веднаж на двете дълги редици наведени момичета, които непрекъснато обръщаха листове или повтаряха неразбрани английски думи. И аз неволно в душата си поздравих тези, които успяха да достигнат една своя мечта — именно промена в програмата.

Група трудовци заедно с надзирателя си — учителя г. Захариев — снимани току след свършване на преднобедната работа през един от трудовите дни.

БЪРЗОБЕГУН

Из нашия спортен живот.

Преди няколко години в нашия пансион нямаше спортна организация. Нямаше също и никакъв интерес към спорта общо, а особено към модерните днес игри, като футбол, бейсбол и други. Обаче след създаването на нашия Спорт-клуб, нашата малка гордост, който брой доста членове и който чрез своите упражнения успя да заинтересува не само учащите се в нашите гимназии, но и маса младежи от града; ние можем да се радваме днес на доста развит спорт.

Както навсякъде в България, тъй и тук, най-много играната и най-любимата е играта на футбол.

Тази година почти всеки клас може да строи що годе добър футболен тим. И това изобилие на играчи, поради скрещаване между класовете за изривенство по футбол в гимназията.

И станаха редица състезания (мачове)

Първи играха V и VI класове. Резултатът бе 2:0 в полза на VI клас. През време на цялата игра надмощие имаха шестокласните играчи. При все, че излезнаха победители в края на играта, шестокласните играчи, особено форвардите им нямаша никаква връзка помежду си. От тях се прояви особено дясното крило, което изразяваше с спокойната си игра. Нека го има за пример велики играч. Общо — играта бе задоволителна за толкова млади играчи

Реферира Димитр Григоров

Следния мач бе между IV и VI класове. Резултатът от мача е 3:1 в полза на IV клас.

Реферира Лазар Ванков

На 18 X се състоя един от най-интересните мачове тази година, именно мача между IV и VII класове. Тоя мач бе един от най-добре посетените. От самото начало особено напрежение се четеше и по лицата из публиката и по лицата на самите играчи. Първия удар е на VII клас. Рефера свири. Центъра почва играта, като подава топката на левия висул, който веднага му я връща. Центъра я поддържа и чрез ловко лавиране между дефанса на противника доближава гола и шутира, но напразно. Топката е отбита от вратара и тя се търкаля по земята към лявото крило на VII клас. Последното надежда момента и с един грандиозен шут вкарва първия гол в вратата на IV клас. Всичко това става само през първите две минути от почването на играта. Играта почва отново. Четвъртокласници са ожесточени. След малко те вкарват гол на VII клас. И тъй, играта продължи до края с голямо оживление от двете страни. Треба да се отбележи, че форвардите на IV клас имаха чудесна връзка помежду си. С умелите си пасове, те достигнаха много лесно гола на VII клас. Тъй като обратното с VII клас, който нямаше никаква връзка помежду си и общото впечатление от тяхната игра бе много лошо.

По причина на нещастен случай — двама от най-добрите играчи на VII клас бяха принудени да напуснат играта още в самото начало. Резултатът бе 5:4 в полза на IV клас

Реферира Д. Григоров

Трябва да се каже, че рефера, Д. Григоров, бе твърде невнимателен и небрежен в свиренето си. През време на цялата игра той стоя почти на едно място. А това причини, щото той да изпусне три дупси и няколко свободни удара, което можеше лесно да се избегне, само ако той бе малко по-подвижен и по-внимателен. Не трябва да се забравя, че длъжността на рефера е един от най-важните двигатели, които спомагат за добрия вървеш на играта.

На 21-X се състоя мача между IV и VIII класове, първия и последния класове на гимназията. Резултатът бе 5:1, в полза на VIII клас.

Реферира Лазар Ванков

На 28-X се състоя последния мач през този сезон, именно мача между IV и V класове. Резултатът 4:1, в полза на IV клас.

Реферира Христо Станков

Като заключение на касите си бележки за спортния ни живот, аз поздравявам всички играчи и искрено, от сърце кавам: хип, хип, ура!...

ХРОНИКА.

— Времето от 25 до 30.XI беше трудова седмица в училищата ни. Учениците и ученичките бяха разделени на групи, всяка от които вършеше различни работи. Ученичките работиха в училището си, а момчетата, тъй като нямаше много работа в училището, бяха във услуга на властите в града — работиха по Софийското шосе.

— Тази година държи рекорд по отношение на спорта и туризма. За спорта говорим другаде, та тук ще споменем само за излетите, направени в началото на годината.

На 29 и 30.XI една малка групичка от ученици от горните класове направиха излет до най-живописната и най-алпийска част на Рила — „Купените“. Вечерта на 29 са спали в двореца „Овнарско“ в полите на тия върхове и цялия друг ден са обикаляли непристъпните езера.

Неколко само дни след това — на 4 и 5 X — една по-голяма група (25 души) от гимназията направи излет до най-високия връх в България — Мусала. На 4 X тая група връщайки се от върха, в Чам-кория се присъединили към цялото училище, което имаше традиционния си есенен излет.

— **Научни.** След първата сказка („Микробите и тяхните свойства“) за която съобщихме в миналия брой, училищният ни лекар г. Др Ничев, държа още три други беседи за учениците и ученичките. На 29-IX той говори върху: „Плтишата, по които микробите попадат у човека“; на 13-X — „Действието на микробите им върху организма“ и на 27-X върху: „Как да се запазим от болестите“.

Всички учащи се в училищата с интерес следят сказките на г. Доктора по тия важни за пансионският им живот въпроси и от тяхно име, редакцията за втори път изказва благодарност на г. Ничев за хубавата му инициатива.

На 9-X пристигналия в града лекар-хипнотизатор г. Несторов, държа сказка върху хипнотизацията и има сеанс пред ученичките и учениците на нашите училища. Сеанса на г. Несторов — с няколко момчета от града, заекващи, — излезе сполучлив и заинтересува много всички присъстващи.

— **Дружествени:** На 14-X дружество „Развитие“ има първото си упражнение тази година пред двете училища. След хубаво изпълнената програма се чете органа на дружеството в „Жило“. Изобщо всичко направи отлично впечатление, за което джлжим да поздравим всички работници около др-то.

— На 22-X, Младежкото Христианско д-во уреди сказка Говори г. Stearnz върху дейността на младежките христиански дружества в Америка. Препреждаше г-ца Василева. Новоизбраното настоятелство на това дружество се състои от следните лица: председател Н. Николов (VIII кл.), подпредседател Т. Добровски (VIII), секретар Ив. Добровски (VI) и касиер М. Стоиенов (V).

Въздржжтелната дружина тоже е възобновила работата си. Настоятелството ѝ е: председател Д. Григоров (VIII кл.), подпр. Г. Кочева (VIII), секретар Б. Димитров (V) и касиер Н. Константинова (VIII).

— **Литературното д-во „Напредък“** в девическото училище е избрало следното настоятелство: председателка Цв. Дебелянова (VIII), подпредседателка В. Зашева (VII), секретарка Р. Манафова (VI), касиерка М. Първанова (VIII) и съветнички: Цв. Иванчева (VII), М. Московска (V) и В. Копчева (V кл.)

— **Младежкото Христианско д-во** в девическото училище има следното настоятелство: председателка М. Добровска (VIII кл.), подпредседателка Ст. Николова (V), секретарка В. Григорова (VI) и касиерка В. Цакова (VI кл.)

— На 7 т. м., учениците от IV клас на мъжкото училище дадоха литературно музикална вечеринка с благотворителна цел. Тя излезе достатъчно хубава и редакцията искрено поздравява малките играчи.

— **Културни:** На 1 октомври т. г. по случай 200 год. от рождението на Отец Паисий, по инициативата на градското читалище (което носи изговото име) на площада пред новопостроеното сдание на последното има молебен и подходяща за случая програма. Учителя по литература в нашите училища г-н Зографов държа хубава реч за Отца Паисия, а между декламаторите, които излизаха, с гордост можем да споменем и името на г-ца Любомила Илиева от нашето училище, която по изпълнение на декламацията беше из най-първите. След програмата под звуците на военната музика се изиграха няколко хора и празненството се свърши.

— На 1 Ноември — новия културен празник на българските просветители на същия площад се извърши молебен и подсна програма само, че сега за св. Иван Рилски. Между декламаторите рекорд и тоя път у. държа представителя на нашето училище — Н. Милев от V клас.

— На 29 октомври, Възд. Д-во „Светло Бжчаше“ при държавната гимназия уреди хубаво въздржжтелно утро. Нашите поздравления на неуморимите ратници.

ТОЗИ БРОЙ, освен на платилите абонамента си, се изпраша и на всички ония, които не са сторили това, но са познати на редакцията, като такива, които ще го платят. Веднага с получаването на тоя брой, молим всички тия да изпратят абонамента си, за да не става нужда от друго напомване и спиране на вестника им.

Третия брой ще се изпрати само на платилите.